

land for slet ikke at snakke om Kina, så sker der rent faktisk ikke forbedringer på det område sammenhængende med den større og større produktion, der sker i de såkaldte eksportproduktionszoner, altså frihandelszoner, som er fritaget for krav om faglig organisering. Det er faktisk forbudt i disse frihandelszoner.

Derfor vil jeg godt høre om, hvad man konkret gør for at kontrollere, at de initiativer, der bliver taget, også virker.

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Nu vil jeg gerne understrege, at vi ikke har projekter af den karakter i de zoner, som spørgeren her henviser til, i og med at vi ikke har projekter af den her karakter i Kina. Men for så vidt angår de øvrige lande, som jeg nævnte i min oprindelige besvarelse, indgår selvfølgelig kontrolmekanismer i lighed med kontrolmekanismerne i øvrigt i vores udviklingsbistand.

Det vil sige, at de steder – det drejer sig her om Vietnam – hvor projekterne er en del af vores sektorbistand, indgår det selvfølgelig i den løbende dialog, som vi har med vores program-samarbejdsland Vietnam, og vi følger selvfølgelig op på, om de ting, som bliver lavet, rent faktisk også efterleves.

Så på den måde er der i lighed med vores øvrige udviklingsbistand selvfølgelig kontrolmekanismer, der følger op på de initiativer, som tages.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Man har eksempler på virksomheder, som i øvrigt får støtte gennem privatsektorprogrammet, der ikke lever op til alle de krav, som bliver stillet i forbindelse med privatsektorprogrammet, altså krav til virksomhedernes overholdelse af i hvert fald nogle fundamentale rettigheder. Når disse eksempler kan findes, skyldes det ikke manglende kontrol. Men hvorfor kan man finde dem, hvis kontrollen er så effektiv, som ministeren siger?

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Nu ved jeg ikke, hvad spørgeren generelt henviser til, men jeg vil blot understrege, at for så vidt angår privatsektorprogrammet, som jo er en del af vores samlede udviklingsbistand, er der selvfølgelig også forskellige kontrolmekanismer, som primært i den her sammenhæng drejer sig om den tætte dialog med virksomhederne, men

også med det pågældende land, hvor privatsektorprogrammet virker.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil bare til sidst spørge ministeren, hvad regeringens så gør for at støtte eller samarbejde med de danske faglige organisationer, som laver projekter i nogle af de sydøstasiatiske lande. Er der et fast samarbejde? Er der støtte til disse projekter, som bliver lavet af de faglige organisationer nu her i forlængelse af, at man skar den faste støtte til Fagbevægelsens Ulandssekretariat? Og hvad gør man i det hele taget for at hjælpe med til, at de danske faglige organisationer kan være aktive i understøttelsen af det arbejde, der foregår i de sydøstasiatiske lande?

KL 14.40

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg skal gerne understrege, at det afgørende for mig ikke er, at det lige præcis er den danske fagbevægelse, der laver projekter i de lande, hvor vi er repræsenteret. Det afgørende for mig er, at vi sætter ind og er med til at forbedre vilkårene i den her situation for arbejdstagerne. Men hvem der varetager det, er ikke det afgørende for mig, men det forstår jeg det er for spørgeren. Her er det altså afgørende at sikre, at den danske fagbevægelse får foden indenfor. Det er ikke det afgørende for mig.

Det afgørende er at sikre, at vi bidrager til at bedre arbejdsforholdene for arbejdstagerne, og at vi også er med til at sikre et bedre arbejdsmiljø i de pågældende lande. Jeg har netop i min første besvarelse redegjort for, hvordan vi fra regeringens side gør lige præcis dette.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1589

11) Til justitsministeren af:

Karen Hækkerup (S):

»Vil ministeren på baggrund af det i begrundelsen nævnte forslag oplyse, om det er regeringens fremtidige politik, at man kan sende folk i fængsel uden dom, samt oplyse, om der er ledig kapacitet i landets fængsler til indfangede stofmisbrugere, og om det ikke vil skabe større kriminalitet og utryghed i befolkningen, da man kan frygte, at mange narkomaner formentlig vil